

Sygn. akt VU 842/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

rekompensatę

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 28 czerwca 2017 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy J. M.

prawo do rekompensaty w formie dodatku do kapitału początkowego z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. M. przyznania prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 12 lat, 11 miesięcy i 4 dni. ZUS nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 15 listopada 1977 roku w (...) Spółdzielni Pracy (...) w G., ponieważ przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty wskazują rozbieżne stanowiska pracy, które nie zostały wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W odwołaniu z dnia 18 lipca 2018 roku J. M. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy bezzasadnie nie uwzględnił złożonego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 23 maja 2018 roku wnioskodawca wskazał, że pracę na stanowisku spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy rozpoczął od dnia 1 stycznia 1974 roku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. M., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 29 marca 2017 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

(dowód: wnioski o emeryturę, k. 1 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia (...) 2017 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego.

(dowód: decyzja z dnia 21 kwietnia 2017 roku, k. 8 akt emerytalnych I)

Organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił 12 lat, 11 miesięcy i 4 dni szczególnego stażu pracy. Do okresów zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył czasu pracy ubezpieczonego w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 15 listopada 1977 roku.

(dowód: decyzja z dnia 28 czerwca 2017 roku, k. 15 akt emerytalnych I, odpowiedź na odwołanie, k. 4 - 5 akt sprawy, odpowiedź na zapytanie, k. 30, pismo organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2015 roku, k. 31 akt emerytalnych II)

W okresie od dnia 1 października 1973 roku do dnia 15 listopada 1977 roku J. M. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni Pracy (...) w G.. W świadectwie pracy z dnia 15 listopada 1977 roku wskazano, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1974 roku do dnia 28 maja 1977 roku zajmował on stanowisko brakarza, a od dnia 29 maja 1977 roku do dnia 15 listopada 1977 roku - posadę ślusarza. Natomiast w świadectwie pracy wystawionym przez likwidatora w dniu 28 marca 1996 roku podano, że wnioskodawca pracował jako spawacz w okresie od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku. (dowód: świadectwo pracy z dnia 15 listopada 1977 roku, k. 4, świadectwo pracy z dnia 28 marca 1996 roku, k. 17 akt rentowych)

(...) Spółdzielnia Pracy (...) w G. zajmowała się wykonywaniem magli ręcznych i elektrycznych, zgrabiarek oraz uchwytów do

i

grzejników. Było tamże zatrudnionych około stu osób. Z dniem 1 października 1973 roku J. M. rozpoczął wykonywanie obowiązków w ww. Spółdzielni. Początkowo wnioskodawca był przyuczony do wykonywania obowiązków na

stanowisku spawacza. Do świadczonych przez niego czynności należało wówczas

»

wiercenie otworów, szlifowanie części metalowych, toczenie elementów drewnianych i cementowych.

Z dniem zaś 1 stycznia 1974 roku ubezpieczony rozpoczął samodzielne wykonywanie obowiązków spawalniczych przy spawaniu konstrukcji do magli. Spawał elektrycznie elementy do maglownic w postaci ceowników, dwuteowników i przewodnic. Wytwarzane maglownice miały do 2 metrów wysokości. Wnioskodawca spawał w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ w Spółdzielni było zatrudnionych jedynie trzech spawaczy. Czynności te świadczył w wyodrębnionym pomieszczeniu przeznaczonym na spawalnię. Ww. obowiązki wnioskodawca wykonywał do dnia 2

kwietnia 1976 roku.

W dniu 3 kwietnia 1976 roku pracodawca przeszerogował ubezpieczonego na stanowisko brakarza. Wówczas wnioskodawca dokonywał kontroli jakości wyprodukowanych artykułów metalowych. Ubezpieczony realizował obowiązki nadzorcze na wydziale, w którym jako podstawowe były wykonywane prace w postaci obsługi narzędzi wibracyjnych, szlifowania i ostrzenia wyrobów metalowych, spawania i wycinania elektrycznego oraz wykańczania odlewów żeliwnych. Takie czynności wykonywał do dnia 28 maja 1977 roku.

Z dniem 29 maja 1977 roku pracodawca przeszerogował wnioskodawcę do pracy przy szlifowaniu i spawaniu elektrycznym ram do zgrabiarek.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 6:55 do minuty 24:54 w związku z nagraniem od minuty 6:09 do minuty 14:28, protokół z rozprawy z dnia 20 listopada 2018 roku, k. 29, zeznania świadków: T. K., nagranie od minuty 33:02 do minuty 41:05, W. P., nagranie od minuty 41:05 do minuty 48:23, protokół z rozprawy z dnia 23 maja 2018 roku, k. 17 - 19 akt sprawy, świadectwo pracy z dnia 15 listopada 1977 roku, k. 4, świadectwo pracy z dnia 28 marca 1996 roku, k. 17 akt rentowych)

Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym podano, że w okresie od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę spawacza elektrycznego przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym (wykaz A, dział XIV, poz. 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 grudnia 2012 roku, k. 11 akt emerytalnych II)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1924 ze zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 5 ustawy).

Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 21 ust. 2). Przy czym rozchodzi się tu wyłącznie o emeryturę wcześniejszą, a nie w powszechnym wieku emerytalnym. Celem bowiem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;

1) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

2) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem

i

pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

3) nieuzyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 23 ustawy emerytalnej rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast z

art. 173 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Tym samym warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (zob. Marcin Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych).

Rekompensata zwiększa zatem wartość kapitału początkowego ubezpieczonego i tym samym daje możliwość odpowiedniego zwiększenia podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła

prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się

pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Prawidłowe zaś rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272). Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2

rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca legitymował się świadectwem pracy

/

w warunkach szczególnych za okres od dnia od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 2

y'

kwietnia 1976 roku. Pracodawca podał, że wykonywał on wówczas obowiązki

i

spawacza. Jednakże ww. świadectwo zostało zakwestionowane przez organ rentowy ze względu na rozbieżność stanowisk w zgromadzonej dokumentacji pracowniczej. Mianowicie w wystawionych świadectwach pracy pracodawca ubezpieczonego wskazywał, że ubezpieczony wykonywał obowiązki brakarza i ślusarza, podając odmienne daty niż sprecyzowane w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych. Z kolei w świadectwie pracy wystawionym przez likwidatora podano, że ubezpieczony zajmował posadę spawacza. W związku z powyższym organ rentowy słusznie zanegował ww. dokumentację, gdyż nie wynikało z niej jakie faktycznie stanowiska skarżący zajmował okresie zatrudnienia w Spółdzielni. Wobec zakwestionowania przez organ rentowy świadectwa wykonywania prac w warunkach

szczególnych, to na skarżącym spoczywał ciężar udowodnienia, że w okresie od dnia 3

listopada 1973 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Co więcej, skarżący domagał się także zaliczenia do szczególnego stażu

pracy okresu zatrudnienia w ww. Spółdzielni od dnia 3 kwietnia 1976 roku do dnia 15 listopada 1977 roku.

Charakter i rodzaj prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od dnia 3 listopada 1973 roku do dnia 15 listopada 1977 roku w (...) Spółdzielni Pracy (...) w G., Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków T. K. i W. P., którzy w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą. Sąd uwzględnił również dane zawarte w świadectwie pracy z dnia 28 marca 1996 roku na okoliczność zaprzestania przez wnioskodawcę świadczenia pracy na stanowisku spawacza oraz świadectwo pracy z dnia 15 listopada 1977 roku, w którym podano, kiedy ubezpieczony zakończył pracę na stanowisku brakarza. Za przekonujące Sąd uznał także zeznania wnioskodawcy, który w sposób spontaniczny i przekonujący opisał charakter realizowanych przez siebie czynności w ww. Spółdzielni. Zeznania ubezpieczonego były dla Sądu wiarygodne, albowiem nie ukrywał on przed Sądem, że występował

j

również i taki okres (od dnia 1 października 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku), w którym faktycznie nie świadczył pracy w warunkach szczególnych. Skarżący w sposób przejrzysty i konsekwentny opisywał rodzaj wykonywanych przez siebie czynności. Co też przemawiało za wiarygodnością złożonych przez niego zeznań, nie usiłował koniecznie przyporządkować charakteru wykonywanych przez siebie czynności pod konkretny punkt wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Dlatego też Sąd uznał zeznania ubezpieczonego za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Tym bardziej, że znajdowały one potwierdzenie w zeznaniach świadków. Ponadto wnioskodawca sytuował w czasie zakończenie przez siebie obowiązków na stanowisku spawacza podobnie jak dokumentuje to świadectwo pracy z dnia 28 marca 1996 roku. Natomiast końcowa data realizowania obowiązków na stanowisku brakarza i dzień przeszerogowania na stanowisko ślusarza znajdowały swe uzasadnienie w zapisach znajdujących się w świadectwie pracy z dnia 15 listopada 1977 roku.

Ze zgromadzonego w toku niniejszego postępowania materiału dowodowego wynikało, że ubezpieczony nie realizował pracy w warunkach szczególnych w okresie

L

od dnia 1 października 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku. W ww. okresie ubezpieczony był bowiem jedynie przyuczony do wykonywania zawodu spawacza, czego nie można identyfikować ze stałym wykonywaniem pracy w

narażeniu na warunki szkodliwe. Pracę na samodzielnym stanowisku spawacza wnioskodawca rozpoczął z dniem 1 stycznia 1974 roku i wykonywał ją do dnia 2 kwietnia 1976 roku. W tymże okresie wnioskodawca spawał elektrycznie elementy do maglownic, grzejników i zgrabiarek w postaci teowników, dwuteowników i przewodnic. Wytwarzane maglownice miały do 2 metrów wysokości. Nie ulega wątpliwości, że nakład pracy wnioskodawcy był duży, albowiem w Spółdzielni na stu pracowników obowiązki wykonywało jedynie trzech spawaczy. Dlatego uznać należało, że ubezpieczony pracował przy świadczeniu czynności spawalniczych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższe skutkuje potraktowaniem okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 stycznia 1974 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku jako czasu świadczenia pracy w warunkach szczególnych. Okres ten odpowiada bowiem zatrudnieniu przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym (Wykaz A, Dział XIV, poz. 12). Fakt zaś że wnioskodawca nie posiadał stosownych uprawnień nie może być poczytywany jako okoliczność uniemożliwiająca uwzględnienie jego roszczenia w tym zakresie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że o charakterze pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, czy też posiadane uprawnienia, ale rodzaj faktycznie wykonywanej pracy. A ten, jak wynika z

i

zeznań świadków, w przypadku wnioskodawcy, był niezmienny w okresie od dnia 1

f

stycznia 1974 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku i polegał na wykonywaniu spawania elektrycznego. Podkreślenia wymaga, że nawet jeśli w dokumentach pracowniczych ubezpieczonego w sposób nieprawidłowy została wskazana nazwa stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego, to i tak nie może to być decydującym kryterium w zakresie jego oceny pod kątem zakwalifikowania do prac wykonywanych w

szczególnych warunkach, zwłaszcza wobec kategoriycznych i w pełni przez Sąd

\

podzielonych zeznań powołanych w sprawie świadków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 maja 2013 roku, sygn. akt III AUa 1585/12).

Już samo zaliczenie do szczególnego stażu pracy wnioskodawcy okresu od dnia 1 stycznia 1974 roku do dnia 2 kwietnia 1976 roku, kiedy to wykonywał on w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki spawacza, powoduje że skarżący legitymuje się 15- letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Podkreślić bowiem należy, że do osiągnięcia korzystnych skutków orzeczniczych wnioskodawcy brakowało jedynie 2 lat i 26 dni. Wobec powyższego uznać należy, że okres świadczenia pracy na stanowisku spawacza, pozwala skarżącemu uzyskać szczególny staż pracy wymagany przez ustawodawcę.

Już więc tylko marginalnie wskazać należy, że w ocenie Sądu wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych także w okresie od dnia 3 kwietnia 1976 roku do dnia 15 listopada 1977 roku. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem, że wnioskodawca w okresie od dnia 3 kwietnia 1976 roku do dnia 28 maja 1977 roku był zatrudniony na stanowisku brakarza i sprawdzał jakość wyprodukowanych artykułów metalowych. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą prawidłowe zakwalifikowanie pracy jako spełniającej przesłanki określone w poz. 24, działu XIV, Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., to jest przy kontroli jakości na wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, wymaga ustalenia, że podlegające kontroli i dozorowi prace były pracami w szczególnych warunkach wymienionymi w wykazie, wykonywanymi stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz że były one pracami podstawowymi dla wydziału, w którym je realizowano (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2017 roku, sygn. akii UK 155/16).

W konsekwencji ubezpieczony podźwignął ciężar dowodu również w zakresie wykazania, że wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku brakarza od dnia 3 kwietnia 1976 roku do dnia 28 maja 1977 roku. Z zeznań świadków i ubezpieczonego wynikało bowiem, że wnioskodawca realizował obowiązki nadzorcze na wydziale, w którym jako podstawowe były wykonywane prace w postaci obsługi narzędzi wibracyjnych (Dział XIV, poz. 18 Wykazu A), szlifowaniu i ostrzeniu wyrobów metalowych (Dział III, poz. 78), spawaniu i wycinaniu elektrycznym (Dział XIV, poz. 12) oraz wykańczaniu odlewów żeliwnych (Dział III, poz. 23). Charakter

wykonywanych przez ubezpieczonego obowiązków nadzorczych potwierdzają nie tylko dowody ze źródeł osobowych, ale także analiza specyfiki pracy w Spółdzielni (...). Nie ulega bowiem wątpliwości, że przynależność pracodawcy ubezpieczonego do gałęzi przemysłu w postaci wykonywania wyrobów metalowych, wymagała świadczenia właśnie takich czynności. Sąd uwzględnił również, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych od dnia 29 maja 1977 roku do dnia 15 listopada 1977 roku, ponieważ wnioskodawca powrócił wówczas do realizowania prac przy szlifowaniu wyrobów metalowych i spawaniu elektrycznym, z tym że wykonywał wówczas obowiązki tylko przy zgrabiarkach. Takie prace zaś są, jak już wyżej wskazano, kwalifikowane do wykonywania czynności w warunkach szczególnych.

Reasumując, w okresach od dnia 1 stycznia 1974 roku do dnia 2 kwietnia 1976

V

roku wnioskodawca wykonywał obowiązki przy spawaniu elektrycznym. Natomiast od dnia 3 kwietnia 1976 roku do dnia 28 maja 1977 roku realizował czynności przy

T

kontroli jakości wyrobów metalowych, kontrolując prawidłowość realizacji prac w

\

postaci obsługi narzędzi wibracyjnych, szlifowaniu i ostrzeniu wyrobów metalowych, spawaniu i wycinaniu elektrycznym oraz wykańczaniu odlewów żeliwnych. Natomiast w okresie od dnia 29 maja 1977 roku do dnia 15 listopada 1977 roku ubezpieczony

i

świadczył czynności przy szlifowaniu wyrobów metalowych i spawaniu elektrycznym. Nie ma żadnych wątpliwości, że wszystkie ww. prace charakteryzują się znaczną szkodliwością dla zdrowia i znacznym stopniem uciążliwości, a także zostały

t

wymienione w Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Skoro zaliczenie ww. okresów implikuje uzyskanie przez ubezpieczonego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, to skarżący spełnił wszystkie

ł

przesłanki dla nabycia prawa do rekompensaty, zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy żądane prawo.